

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE dertiende kamer**, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van **27 juni 2005** het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not.nr. 66.97.754/01/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

, straatlegger, geboren te : op 7
wonende te

2. , met ondernemingsnummer , met maatschappelijke zetel te

Verdacht van :

te

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-4°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 § 1,4° en het voorlaatste lid.

1. op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2001 tot 30 november 2001 (stuk 11 van 66.97.754/01) en van 19 augustus 2002 tot 26 maart 2003 (stuk 10 van 66.97.247/03 en stuk 32 van 63.M2.131036/03)

het wijzigen van het bodemreliëf door het ophogen van het terrein met zand en zandcement (stuk 2, 5 en 6 van 66.97.754/01 en stuk 2-6 van 66.97.247/03)

2. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 2001 tot 30 november 2001 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met de dag der dagvaarding

02 DEC.2004

de in sub A1 omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij Koninklijk besluit van 7 november 1978 met bestemming agrarisch gebied voor het desbetreffend perceel waarbij bovenvermelde wederrechtelijke werken een inbreuk vormen op artikel 11 4.1. van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 (stuk 24 en 35).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlasteleggingen A1 en A2 gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: bouwland, 34 a 80 ca

wijk en nummer van het kadaster

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als: (oprichting 1998-07-07) net ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 14/10/1998 geregistreerd op 20/10/1998.

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 8, 9, 13 (§ 1 en 3) de hoofdstukken IV en V, 58 § 1-1°, 60, 61, 62 en 63 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 januari 1998) de maatregelen of voorschriften vastgesteld in of ter uitvoering van artikel 8, 13 hoofdstuk IV en V van dit decreet te hebben overtreden of deze overtredingen in stand te hebben gehouden en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1 – 11 en 47 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (B.S. 10 september 1998) in de gebieden en zones bedoeld in het artikel 9 van voormeld besluit waarbij voor de vogelrichtlijn gebieden in dit artikel uitgegaan wordt van de perimeter, alsook in de gebieden van het IVON en de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden aangewezen met toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, spijs het verbod en zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen (in zoverre deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen andere dan rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd) volgende activiteit tot wijziging van kleine landschapselementen te hebben uitgevoerd

b) het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine landschapselementen met inbegrip van het wijzigen van vegetatie (afbranden en het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen) van perceelsrandbegroeiingen en sloten

1. op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2001 tot 30 november 2001 (stuk 11 van 66.97.754/01) en van 19 augustus 2002 tot 26 maart 2003 (stuk 10 van 66.97.247/03 en stuk 32 van 63.M2.131036/03)

het ophogen van het terrein met zand en zandcement waardoor de vegetatie en de kleine landschapselementen werden vernietigd, namelijk de poel, houtkanten, solitaire bomen en kruidlaag (o.a. stuk 4)

2. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 2001 tot 30 november 2001 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met de dag der dagvaarding
02 DEC. 2004
 de in sub B1 omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben.

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 59 van het Decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu d.d. 21 oktober 1997 het verplichte bevel te horen en zien uitspreken om het goed of de goederen in hun vroegere toestand te herstellen op zijn kosten, onverminderd de schadeloosstelling en de opgelegde dwangsom of zo het herstel niet mogelijk is, op vordering van de Vlaamse regering, de gepaste aanpassingsmaatregelen of maatregelen ter herstel van de natuur te horen bevelen onder gebeurte van en dwangsom.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1 en B2 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De rechtbank nam kennis van

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 11 december 2004 werd betekend aan de eerste beklagde persoonlijk en aan de tweede beklagde door afgifte aan haar zaakvoerder. zijnde de eerste beklagde :
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 24 december 2004 onder de referte zodat voldaan is aan de voorwaarde van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- het vonnis d.d. 14 maart 2005 waarbij over de tweede beklagde mr. advocaat met kantoor te werd aangesteld als lasthebber *ad hoc* en om deze te vertegenwoordigen in deze strafprocedure ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 13 juni 2005 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituut procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging voorgedragen door zijn raadsman mr. advocaat met kantoor te die hem heeft vertegenwoordigd ;
- de tweede beklagde in haar middelen van verdediging voorgedragen door mr. de aangestelde lasthebber *ad hoc*, die haar heeft vertegenwoordigd.

1. Feitelijke gegevens zoals ze uit het dossier blijken

1.1.1.

Op 31 november 2001 werd door een bevoegd ambtenaar van een proces-verbaal ongesteld lastens de tweede beklagde omdat een terrein gelegen te kadastraal gekend als
was opgehoogd met zand en zandcement (st. 1-8 DE.66.97.754/01).

1.1.2.

De eerste beklagde werd verhoord op 7 januari 2002. Hij verklaarde het volgende :
"Ik ben zaakvoerder van en ben tevens eigenaar van het onroerend goed gelegen te Als zaakvoerder gaan wij niet over tot verkoop van onroerende goederen ... In de loop van 2001 heb ik daar de grond opgehoogd met zand en zandcement om er te kunnen oprijden en dan gras op te zaaien en proper te maken. Ik was in de mening dat hiervoor geen vergunning nodig was. Ik ... zal hiervoor een regularisatie aanvragen ..." (st. 11 DE.66.97.754/01). Op 15 april 2002 verklaarde de eerste beklagde : *"... De regularisatieaanvraag werd ingediend in de week van 7 januari 2002 .. Een drietal weken later werd ik verwittigd ... dat de zaak was goedgekeurd ... en dat het dossier was doorgestuurd naar de dienst stedenbouw te ..."* (st. 15 DE.66.97.754/01). De gemachtigde ambtenaar verleende blijkens een brief d.d. 3 mei 2002 aan het college ongunstig advies gelet op de strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften (st. 23-25 DE.66.97.754/01). De eerste beklagde deelde daarop mede dat een nieuwe aanvraag werd ingediend op 14 augustus 2002 (st. 22 DE.66.97.754/01). Ook tweede nieuwe regularisatieaanvraag werd geweigerd. De toestand ter plaatse bleek op 29 juli 2003 ongewijzigd te zijn (st. 29 DE.66.97.754/01).

1.2.1.

Op 1 april 2003 werd door dezelfde bevoegd ambtenaar van opnieuw een proces-verbaal opgesteld lastens de tweede beklagde omdat het voormelde terrein gelegen te kadastraal gekend als
was opgehoogd met zand-, cement- en steenafval (st. 1-8 DE.66.97.247/03).

1.2.2.

De eerste beklagde werd omtrent deze feiten verhoord. Hij verklaarde op 20 mei 2003 onder meer : *"Ik ben zaakvoerder van de Desbetreffende ben ik de strafrechtelijke aansprakelijke persoon van Mijn zaak is een aannemers-bedrijf. De gronden die gelegen zijn op de is eigendom van de Einde van het jaar 2001 heb ik een vergunning aangevraagd om verhogingswerken uit te voeren op dit stuk grond. Omdat ik geen vergunning kreeg heb ik een nieuwe aanvraag gedaan op 19/08/2002. Op 12/5/2003 heb ik dan een weigering van de bouwvergunning ontvangen. Tussen de twee bouwvragen heb ik toch verhogingswerken uitgevoerd op voornoemde grond. Het betrof gewone aardgrond die ik opvoerde. Ik verbeter. De verhogingswerken betreffen een 50 cm gewone grond waarvan de bovenste laag van 5 cm vermengd werd met cementverharding om het aldaar bereikbaar te houden. De bedoeling was om deze grond later te kunnen uitbreken en het te vervangen door teelaarde. De ophoging heb ik uitgevoerd omdat vroeger op deze gronden een onbekende de grond had opgevoerd met steengruis en huisvuil. De ophogingswerken gebeurden tussen 19/08/2002 en 1/4/2002 (de dag dat de werken werden*

stilgelegd ...). De grond is gelegen in agrarisch gebied. Een vergunning voor de werken had ik niet ...Uiteindelijk heb ik de grond opgevoerd zonder dat ik er een vergunning voor had. Ik deed dit omdat ik op dat moment goede aardegrond liggen had. De steenslag die te vinden is onder mijn opgevoerde grond is van sluikstorten door onbekenden. Ikzelf heb dit zeker niet gedaan omdat ik steeds met mijn steenslag terecht kan bij een officiële breekinstallateur. Het is mijn bedoeling om de grond niet onmiddellijk te verwijderen. Ik ga eerst een regularisatievergunning indienen ...” (st. 10-11 DE.66.97.247/03).

1.3.1.

Op 26 maart 2003 werd door een bevoegd ambtenaar van de afdeling Bos en Groen van Aminal – Vlaamse Gemeenschap een proces-verbaal opgesteld lastens de eerste beklagde als zaakvoerder van de tweede beklagde omdat te op het terrein gelegen op en kadastraal gekend als een inbreuk zou zijn gepleegd op het decreet natuurbehoud. Dit perceel groot 3.480 vierkante meter is gelegen in agrarisch gebied. Er werd op die datum vastgesteld dat zoon van de beklagde en als zelfstandige actief voor de tweede beklagde, oud zand-cementverharding en ander puin kwam storten dat afkomstig was van wegeniswerken. Het perceel bleek reeds over een oppervlakte van 700 vierkante meter opgehoogd (variërend tussen de 70 en 100 cm) te zijn met bouwafval, deels met opgebroken zand-cementverharding waarbij het grootste gedeelte van de stortingen recent bleek te zijn uitgevoerd. De oude verharding bleek te zijn aangebracht tot aan de rand van de poel zodat dit het vestigen van oevervegetatie bemoeilijkte en ook rond een aantal bomen wat nefast werd geacht voor de levenskwaliteit ervan. De recentere ophogingen bevonden zich aan de rand van de houtachtige struikvegetatie (st. 1-25 DE.63.QM.213036/03).

1.3.2.

De zoon van de eerste beklagde gaf het storten van het bouwafval afkomstig van door de tweede beklagde uitgevoerde wegenwerken toe wetende dat er nog geen vergunning was verleend (wel aangevraagd).

1.3.3.

De eerste beklagde heeft op 28 januari 2004 zijn verklaring d.d. 20 mei 2003 herhaald. Hij voegde eraan toe dat voor rekening handelde van de tweede beklagde en de stortingen van tijdelijke aard waren. Hij hield voor dat hij binnen de tweede beklagde verantwoordelijk was voor wat betreft de milieuzaken (st. 33 DE.63.QM.213036/03).

1.4.1.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief d.d. 1 april 2004 een herstellvordering toegestuurd aan de procureur des Konings (st. 33-37 DE.66.97.754/01). Het herstel in de vorige staat werd gevraagd (afgraven ophoging, verwijderen steenafval, cementzand en verharding, herstel oorspronkelijk niveau en heraanplanten perceel met aan de originele vegetatie gelijksoortige planten). Er werd opnieuw gewezen op de strijdigheid met de bestemming van agrarisch gebied, zoals vastgelegd met het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurd gewestplan. De stedenbouwkundig inspecteur vorderde ook een dwangsom van 50,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van het herstel in de vorige staat.

1.4.2.

Door de afdeling Bos en Groen werd bij brief d.d. 26 februari 2004 een herstelvordering bezorgd die gelijklopend was met die van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur. Die vordering werd bij brief d.d. 5 augustus 2004 verduidelijkt en er werd nogmaals gewezen op inbreuken op artikel 13 § 5 en 14 van het decreet natuurbehoud (st. 47-55 DE.63.QM.213036/03).

1.5.

Bij brief d.d. 8 april 2004 heeft de eerste beklagde een aantal opmerkingen bij de herstelvordering geformuleerd. Hij hield voor zelf het slachtoffer te zijn van sluikstorten en uiteindelijk de bestemming van weiland te willen respecteren (st. 38-47 DE.66.97.754/01).

1.6.

Uit een proces-verbaal d.d. 30 april 2005 blijkt dat er herstel in de oorspronkelijke toestand werd gerealiseerd (ophogingen van zand en cement werden verwijderd en op de grond zijn jonge boompjes ingeplant), zoals namens de beklagden was meegedeeld op de zitting van 11 april 2005.

1.7.

De tweede beklagde werd opgericht op 19 juni 1998 mede door de eerste beklagde als onderneming voor onder meer geringe metsel- en betonwerken, het leggen van kabels, herbestratingswerken, aan- en opritten van kasseien, klinkers. Op 10 februari 1999 werd het maatschappelijk doel gewijzigd in (onder meer) algemene onderneming van wegenbouwkundige werken, algemene aanneming van grondwerken, onderneming voor rioleringswerken en onderneming voor metsen, voegwerken en betonwerken. De eerste beklagde was van bij de oprichting zaakvoerder (map identiteit en gerechtelijk verleden tweede beklagde).

2. De niet strafbaarheid van de feiten omschreven onder de tenlastelegging A2

2.1.

De beklagden worden met de tenlastelegging A2 vervolgd voor het in stand houden van de niet vergunde bodemreliëfwijziging omschreven onder de tenlastelegging A1.

2.2.1.

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) heeft aan artikel 146 DORO een derde en vierde lid toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering gold evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik werden gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, of indien zij onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor omwonenden of nog indien ze een ernstige inbreuk vormen op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

2.2.2.1.

Het Arbitragehof heeft met het arrest nr. van 22 juli 2004 dat een antwoord vormde op prejudiciële vragen betreffende de artikelen 146, derde lid, en 149 §§ 1 en 5, DORO zoals ingevoegd of vervangen bij het decreet van 4 juni 2003, gesteld door de correctionele rechtbanken te Gent en te Dendermonde als volgt geoordeeld : "*Artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, schendt de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet*".

2.2.2.2.

Het Hof heeft er in dit arrest aan herinnerd dat :

- het bevoegd is om wettelijke bepalingen te toetsen aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken zoals gewaarborgd door de artikelen 12 en 14 G.W. en artikel 7 EVRM (overweging B.5.5.) ;
- uit de voormelde bepalingen van de Grondwet volgt dat geen enkele gedraging strafbaar zal worden gesteld en geen enkele straf zal worden opgelegd dan krachtens regels aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering (overweging B.6.2.) ;
- deze grondwetsbepalingen er niet aan in de weg staan dat de wet een beoordelingsbevoegdheid toekent aan de rechter die belast is met de toepassing ervan voor zover zij de bijzondere eisen van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen niet miskent (overweging B.6.2.) ;
- uit de artikelen 12 en 14 G.W., artikel 7 EVRM en artikel 15 IVBPR voortvloeit dat de strafwet weliswaar een zekere flexibiliteit mag vertonen met het oog op wijzigende omstandigheden maar dat zij niettemin moeten worden geformuleerd in bewoordingen op grond waarvan eenieder, op het ogenblik dat hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar is (overweging B.6.3.).

2.2.2.3.

Het eerste geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf, namelijk wanneer het misdrijf plaatsvindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven door artikel 146 al. 4 DORO, voldoet volgens het Arbitragehof aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen (overweging B.7.2.).

2.2.2.4.

Het tweede en het derde geval waarin de instandhouding strafbaar blijft, namelijk wanneer er "*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder*" wordt veroorzaakt voor de omwonenden en "*indien er een ernstige inbreuk is op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg*" doorstaan de grondwettigheidstoets niet. De begrippen "*onaanvaardbare hinder*" en "*ernstige inbreuk*" kunnen volgens het Hof niet de definitie vormen van een misdrijf zonder ontoelaatbare onzekerheid te creëren. Ook de voorwaarden dat het moet gaan om "*stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden*" en om een ernstige inbreuk op "*essentiële*" stedenbouwkundige voorschriften zonder verdere verduidelijking leiden tot onzekerheid. De omschrijving "*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden*" en "*ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk*"

uitvoeringsplan of plan van aanleg” hebben volgens het Hof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren (overweging B.7.5.).

2.2.2.5.

Het Arbitragehof beantwoordde dan ook de prejudiciële vraag of artikel 146, derde lid DORO het door de artikelen 12 en 14 G.W., art. 7 EVRM en 15 IVBPR gewaarborgde wettigheidsbeginsel in strafzaken schendt bevestigend (overweging B.8.). Zulks houdt volgens het Arbitragehof ook een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in (overweging B.10.). Het afhankelijk maken van de strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf van de aanwezigheid van omwonenden is volgens het Arbitragehof geen pertinent criterium zodat ook op die grond artikel 146, derde lid DORO strijdig wordt geacht met de artikelen 10 en 11 G.W. (overweging B.15.)

2.2.2.6.

Hoewel het Hof in zijn overwegingen aangaf dat anders dan het tweede (onaanvaardbare hinder voor de omwonenden) en het derde geval (ernstige inbreuk op essentiële voorschriften) van strafbaarheid van de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf, het eerste geval (de ligging in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals gedefinieerd in artikel 146 al. 4 DORO) wel voldeed aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen, heeft dit het Hof evenwel niet belet om in het beschikkend gedeelte van het arrest te zeggen voor recht dat artikel 146, derde lid, DORO, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet schendt. Uit het dispositief van het arrest heeft deze rechtbank en kamer afgeleid dat artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 in zijn geheel onwettig was bevonden en niet meer kon worden toegepast.

2.2.3.1.

Deze rechtspraak kan evenwel gelet op het arrest nr. van 19 januari 2005 van het Arbitragehof niet meer worden gevolgd en moet worden verlaten.

2.2.3.2.

Het Arbitragehof heeft met het arrest nr. van 19 januari 2005 zijn standpunt omtrent de ongrondwettigheid van artikel 146, derde lid DORO herhaald doch heeft verduidelijkt dat die ongrondwettigheid uitsluitend betrekking had op het tweede en het derde geval :

B.45. Bijgevolg schendt het bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 toegevoegde derde lid van artikel 136 van het decreet van 18 mei 1999, de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, in zoverre die omschrijving “onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden” en de omschrijving “ernstige inbreuken op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg” geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud hebben om een misdrijf te kunnen definiëren.

en in artikel 146, derde lid, DORO, zoals toegevoegd door artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, werden de woorden “, voorzover ze geen onaantvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg” vernietigd.

2.2.3.3.

Er kan gelet op de beperkte vernietiging van artikel 146, derde lid DORO door dit arrest van het Arbitragehof geen twijfel meer over bestaan dat de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf nog slechts in één geval strafbaar is, namelijk wanneer de inbreuk werd gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven in artikel 146, vierde lid DORO.

2.3.

Aangezien de niet vergunde reliëfwijziging zich voordeed in een agrarisch gebied en een dergelijk gebied geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is in de zin van artikel 146, vierde lid DORO, kunnen de beklagden niet worden gestraft voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging A2. De strafvordering voor die feiten is niet langer ontvankelijk.

3. De (gedeeltelijke) niet strafbaarheid van de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 en B2

Zoals overigens door de bevoegde ambtenaar van de afdeling Bos en Groen werd aangegeven in zijn proces-verbaal werd de vergunningsplicht bedoeld door artikel 13 § 5 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu voor de gewone agrarische gebieden pas ingevoerd met het wijzigingsdecreet van 19 juli 2002, dat na publicatie in het Belgisch Staatsblad op 31 augustus 2002, pas op 31 augustus 2002 in werking is getreden. Dit impliceert dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 en B2 pas strafbaar waren voor zover gepleegd vanaf 10 september 2002 en de strafvordering voor de daarvoor gepleegde feiten niet ontvankelijk is.

4. Gegrondheid van de strafvordering

4.1.

Voor de rechtbank bestaat er niet de minste twijfel over dat de eerste beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, B1 (voor zover gepleegd na 10 september 2002) en B2 (idem). Zonder de vereiste vergunning werd een reliëfwijziging doorgevoerd, werd een vegetatiewijziging doorgevoerd en werd die laatste toestand in stand gehouden. Deze feiten kunnen wel degelijk aan de eerste beklagde als natuurlijk persoon met beslissende bevoegdheid binnen de tweede beklagde worden toegerekend. De eerste beklagde heeft overigens uitdrukkelijk aangegeven dat hijzelf en niemand anders verantwoordelijkheid droeg in milieuzaken. Het is niet geloofwaardig dat de eerste beklagde niet zou hebben geweten dat er vergunningsplicht was. Elk normaal en voorzichtig aannemer is vertrouwd met de vergunningsplicht. Voor de feiten gepleegd in 2002-2003 geldt zulks des te meer nu er reeds in 2001 een proces-verbaal was opgesteld. Noch de omstandigheid dat de eerste beklagde zou hebben gepoogd de kwaliteit van het perceel te verbeteren (er mag

betwijfeld worden dat het gebruik van zand/cement daartoe de meest geschikte oplossing was) noch het gegeven dat *post factum* een regularisatievergunningaanvraag werd ingediend kunnen afbreuk doen aan de strafbaarheid van de voormelde feiten. De beweerde slechte kwaliteit van het perceel heeft de eerste beklagde niet het recht om naar eigen inzicht vergunningsplichtige en blijkens het dossier voor het natuurbehoud schadelijke handelingen te stellen. De rechtbank kan uit de handelingen van de eerste beklagde – zowel de eigen actieve handelingen als het gedogen dat afval van de activiteiten van de tweede beklagde door van de eerste beklagde werd gestort in agrarisch gebied – geenszins de door hem ingeroepen goede trouw afleiden. De eerste beklagde heeft de voormelde feiten wel degelijk wetens en willens gepleegd.

4.2.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, B1 (voor zover gepleegd na 10 september 2002) en B2 (*idem*) kunnen ook strafrechtelijk aan de tweede beklagde worden toegerekend. Deze feiten hebben onmiskenbaar een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel of de waarneming van haar belangen en werden in elk geval gelet op de concrete omstandigheden voor haar rekening gepleegd. Over de materiële toerekening kan bezwaarlijk betwisting bestaan. Deze feiten kunnen ook moreel aan de tweede beklagde worden toegerekend. De eerste beklagde was als enig zaakvoerder de beslissende factor binnen de tweede beklagde en hij bepaalde er het beleid. Er blijkt niet dat binnen de tweede beklagde enig initiatief werd genomen om het plegen van de strafbare feiten te verhinderen of eens ze waren gepleegd (voor wat betreft de tenlastelegging B) er een einde aan te stellen. De gepleegde feiten strekten de tweede beklagde bovendien tot voordeel. Er moet dan ook worden aangenomen dat het moreel element in hoofde van de tweede beklagde is bewezen.

4.3.

Er kan in dit dossier geen toepassing worden gemaakt van de strafuitsluitingsgrond van artikel 5 al. 2 Sw. Het toepassen van deze strafuitsluitingsgrond veronderstelt dat de natuurlijke persoon – in casu de eerste beklagde – de feiten die werden toegerekend aan zowel hemzelf als aan de rechtspersoon – in casu de tweede beklagde – niet wetens en willens heeft gepleegd. Dit wetens en willens plegen moet worden beoordeeld in het licht van de concrete elementen van de zaak. Uit de dossiergegevens blijkt zoals hierboven reeds aangegeven dat de eerste beklagde wel degelijk wat hem werd ten laste gelegd wetens en willens heeft gepleegd. Van enige strafuitsluitingsgrond kan in dit dossier – noch ten voordele van de eerste beklagde noch ten voordele van de tweede beklagde – sprake zijn. De problematiek van de zwaarste fout is dus niet aan de orde.

5. De straftoemeting

5.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, B1 (voor zover gepleegd na 10 september 2002) en B2 (*idem*) vormen in hoofde van de beide beklagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen bij toepassing van artikel 65 Sw. slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste en dit is de bestraffing voorzien voor het feit omschreven onder de tenlastelegging A.

5.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden (beide beklaagden), de gezinstoestand en de arbeidssituatie (eerste beklagde) en de sociaal-economische rol (tweede beklagde) voor zover die de rechtbank bekend zijn.

5.3.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening en ter bescherming van het natuurbehoud respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening en natuurbehoud – laten prevaleren.

5.4.1.

De eerste beklagde is jaar en zaakvoerder van de tweede beklagde. Hij beschikt met uitzondering van een (zware doch meer dan 30 jaar oude veroordeling) wegens insubordinatie door een militair over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden. Uit de dossiergegevens blijkt dat de eerste beklagde als zaakvoerder van de tweede beklagde een persoon is die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen bouwt zodat de verzwarende omstandigheid opgenomen onder artikel 146 *in fine* DORO moet worden aangenomen.

5.4.2.

De tweede beklagde blijkt nog niet met justitie in contact te zijn gekomen. Uit de dossiergegevens blijkt dat de tweede beklagde een persoon is die in de uitoefening van zijn activiteit onroerende goederen bouwt zodat de verzwarende omstandigheid opgenomen onder artikel 146 *in fine* DORO moet worden aangenomen.

5.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

5.6.1.

De eerste beklagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. De eerste beklagde werd bij vonnis van de krijgsraad te veroordeeld tot een militaire gevangenisstraf van 2 jaar wegens insubordinatie. Deze rechtbank is van oordeel dat een dergelijke gevangenisstraf voor een misdrijf dat enkel door militairen kan worden gepleegd geen hoofdgevangenisstraf is in de zin van artikel 8 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie. De rechtbank meent dat artikel 57 van het strafwetboek bij analogie moeten worden toegepast. Een militaire gevangenisstraf die werd opgelegd voor een wanbedrijf dat door de gewone straffenwetten niet strafbaar is, kan

geen grondslag vormen voor wettelijke herhaling (vgl. Cass. 17 september 1985, R.W. 1985-86, 2274, noot en kan bij analogie de gunst van het uitstel niet verhinderen. De feiten waaraan de eerste beklagde schuldig werd bevonden zijn niet van aard dat ze moeten worden gestraft met een hoofdstraf van vijf jaar of meer. Er mag worden aangenomen dat deze beklagde zich niet meer aan dergelijke feiten of aan andere misdrijven zal schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

5.6.2.

De tweede beklagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een geldboete van meer dan 24.000,00 EUR (zonder decimes). De feiten waaraan zij schuldig werd bevonden zijn niet van aard dat ze moeten worden gestraft met een een geldboete van 120.000,00 EUR (zonder decimes) of meer. Er mag worden aangenomen dat deze beklagde zich niet meer aan dergelijke feiten of aan andere misdrijven zal schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

5.7.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beide beklagden voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, B1 (voor zover gepleegd na 10 september 2002) en B2 (idem) een effectieve geldboete op te leggen die voldoende zwaar moet zijn zodat recht wordt gedaan aan de ernst van de gepleegde feiten, het aan de samenleving veroorzaakte nadeel, de voor de beklagden behaalde voordelen door het afval niet onmiddellijk af te voeren zoals voorgeschreven doch ook aan het feit dat uiteindelijk tot herstel in de vorige staat werd overgegaan.

6. De herstellvordering

Aangezien blijkt dat na dagvaarding vrijwillig tot volledig herstel werd overgegaan zijn de herstellvorderingen zonder voorwerp.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65, 66 en 100 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 4°, 146, 1°, 147 en 204 ;

Decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, art. 1, 2, 8, 9, 13 (§§ 1 en 3), de hoofdstukken IV en V, 58 § 1, 1°, 60, 61, 62 en 63 ;

Besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van de nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, art. 1-11 en 47 ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals

gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Verklaart de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging A2, B1 (doch enkel voor zover gepleegd voor 10 september 2002) en B2 (doch enkel voor zover gepleegd voor 10 september 2002) onontvankelijk.

Veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, B1 (doch enkel voor zover gepleegd vanaf 10 september 2002) en B2 (doch enkel voor zover gepleegd vanaf 10 september 2002) samen ELK tot EEN GELDBOETE van 2.000,00 EUR, verhoogd met 45 decimes, of 11.000,00 EUR bedragende

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 90 DAGEN.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor een gedeelte van de lastens de eerste beklagde en de tweede beklagde uitgesproken geldboeten telkens voor een gedeelte groot 1.500,00 EUR, verhoogd met 45 decimes of 8.250,00 EUR en bepaalt voor wat betreft de eerste beklagde de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel verleend gedeelte op 67 dagen.

Spreekt bovendien lastens de eerste beklagde en de tweede beklagde de verplichting uit om ELK EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 45 decimes verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Stelt vast dat de herstellvorderingen zonder voorwerp zijn gelet op het uitgevoerde vrijwillig herstel.

Legt de eerste beklagde en de tweede beklagde ELK een vergoeding op van 25,00 EUR bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 176,64 EUR
en veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde
hoofdelijk tot de betaling van deze kosten

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZEVENENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings.
ea adjunct-griffier.